

[Mogens Fog.]

at Kommunerne i Udvalget havde givet Udtryk for en anden Stilling, end jeg har givet Udtryk for her i Dag. Jeg maa gaa ud fra, at den højtærede Ministers Opfattelse ligesom det ærede Medlem Fru Elin Appels Opfattelse bygger, ikke paa Referater fra Udvalget, men paa private Samtaler, da Formanden vel i modsat Fald vilde have grebet ind over for dette Diskretionsbrud over for Udvalgsarbejdet. Det er rigtigt, at Spørgsmaalet om de praktiserende Lægers Adgang til at behandle for offentlig Regning har vakt megen Diskussion i den Partigruppe, jeg tilhører, og det er naturligvis ogsaa rigtigt, at de Synspunkter, jeg har gjort gældende, har øvet Indflydelse, efter at jeg er vendt tilbage — jeg skal her i Parentes bemærke, at jeg har været Ordfører for dette Forslag hele Tiden, men blev syg den Dag første Behandling skulde finde Sted, og jeg har fulgt Udvalgets Arbejde gennem Partigruppens andre Repræsentanter. Det er altsaa rigtigt, at man har været i Tvivl, og jeg har ogsaa givet Udtryk for mine Betæneligheder ved en Tilslutning til det konservative eller radikale Mindretalsforslag, men det maa i en saadan Sag være de saglige Synspunkter, der bliver de endeligt overvejende, og ikke de formelle. Jeg gør ogsaa opmærksom paa, hvad det formelle angaar, at som Betænkningen foreligger, har den kommunistiske Partigruppe ikke taget Afstand fra de Konservatives og de Radikales Mindretalsforslag, og den er saaledes ved anden Behandling frit stillet. Det afgørende maa i enhver Sag, som behandles her, være, at Grupperne søger frem til den Stilling, som de mener er sagligt mest forsvarlig, men de Synspunkter, der er fremført af den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem Fru Elin Appel, kan ikke overbevise mig om, at det ikke er rimeligt at udvide Patienternes Adgang til at søge de praktiserende Læger, ikke af Hensyn til den enkelte Patient, men fordi det navnlig paa Landet — det gælder ikke i Storbyerne i nær samme Udstrækning — vil betyde, at flere kommer til Behandling, og at de kommer tidligere.

Hvad angaar Opsporing af Smittekilder, er det ogsaa navnlig Forholdene paa Landet, jeg har tænkt paa, idet det er et Faktum, at den Læge, der har kendt den smittede, eventuelt fra Barnsben, og som har vedkommendes Tillid, lettere faar Smittekilden lokket ud gennem en Samtale, end en fremmed Læge vil kunne det. Det fremhæves, at det er saa vanskeligt at udføre Behandlingen, at den maa forbeholdes en

begrænset Kreds. Men hvis man altid skulde unddrage de praktiserende Læger den Behandling, som Specialister paa Omraadet ikke mener de praktiserende Læger kan udføre, saa blev der ikke meget tilbage for den praktiserende Læge at gøre. Det spillede for saa vidt ingen Rolle for Lægerne, fordi de i saa Fald alle vilde søge ind i Specialer, men at det vilde blive til den største Skade for Patienterne, føler jeg mig overbevist om, fordi jeg har den Opfattelse, at den alment praktiserende Læge bør være den centrale Figur i al Behandling og Sundhedspleje, og at kun det personlige Forhold mellem Patienten og Lægen, som det kan findes mellem den alment praktiserende Læge og den Patient, han kender, kan sikre, at Sundhedsplejen bliver udført paa den mest betryggende Maade. Og denne almene Betragtning gælder, og jeg har sagt, ogsaa paa dette Omraade.

Med Hensyn til det kommunistiske Mindretalsforslag om Socialhjælpere behøver jeg kun at gentage, hvad jeg har sagt. Naar man er enig i, at det ved Klinikker og paa større Steder har saa stor Betydning, som det har, mener jeg, det er mere betryggende, at det fastsættes i Loven. Om denne Socialhjælper saa skal have andre Funktioner samtidig, kan der jo tages Stilling til, naar de nærmere Regler udformes.

Kristian Nygaard: Det er rigtigt, som den højtærede Indenrigsminister udtalte, at Striden staar om de praktiserende Lægers Adgang til for offentlig Regning at behandle de Sygdomme, der her er Tale om, men baade med Hensyn til den lægelige og den økonomiske Side af Sagen maa vi fastholde vor Opfattelse, saadan som jeg har gjort Rede for i første Omgang. Det er Patienterne, og først og fremmest dem, der maa tages Hensyn til, og deres Interesser varetages bedst, naar Loven faar den Form, vi ønsker. Naar Ministeren føler sig forpligtet til at gaa imod, at praktiserende Læger faar Lov til for offentlig Regning at behandle Kønssygdomme, føler vi os forpligtede til at gøre, hvad vi kan, for at det kan blive saaledes. Økonomiske Misbrug kan naturligvis nok finde Sted, men det kan der sikkert ogsaa være Tale om, selv om Ministerens Forslag bliver vedtaget. Jeg vil her benytte det Ord, at vil man Maalet, finder man ogsaa nok Vejen.

I øvrigt vil jeg gerne takke den højtærede Indenrigsminister for de Udtalelser, han fremsatte angaaende Oplysningsarbejdet, og det Svar, jeg fik angaaende de kvindelige Lægers Stilling.